

AMERIČKA SREDNJA KLASA KAO NOSILAC NEOKONZERVATIVNIH IDEJA U SAD

ERMA IVOŠ
Filozofski fakultet u Zadru

UDK: 323(73):301
Izvorni znanstveni rad

Primljeno: 1984-10-31

Konzervativne političke teorije javljaju se danas u mnogim kapitalističkim zemljama Zapada kao dominantne ideologije. U Sjedinjenim Američkim Drzavama konzervativna struja Republikanske partije odnijela je pobjedu na predsjedničkim izborima 1980. godine. Od tada do danas neokonzervativizam uživa politički mandat, a podržali su ga najširi slojevi američkog društva. Novija američka povijest nije zabilježila tako široku koaliciju inače heterogenog društvenog sloja kakav je američka srednja klasa. Neokonzervativizam je na ekonomskom i političkom planu uspio objediniti njihove različite vrijednosne orijentacije ali vrlo slične ekonomske interese. Srednju klasu u ovoj koaliciji čine tri društvena sloja: stara srednja klasa, bogata srednja klasa i nova srednja klasa. Stara srednja klasa regrutirana je iz redova privatnih vlasnika malih proizvodnih pogona, dućana ili farmi; bogatu srednju klasu čini sloj industrijalaca koji su se obogatili trgujući nekretninama ili investiranjem u naftnu privredu i poljoprivredu, a novu srednju klasu čini sloj industrijskih radnika čiji klasni položaj ovisi o stupnju obrazovanja, zanimanju i ličnim primanjima. Strukturalne promjene američkog društva u posljednja dva desetljeća unijele su mnogo nesigurnosti u ekonomski položaj sva tri segmenta srednje klase. Svaki od njih, da bi sačuvalao svoj interes posegnuo je za neokonzervativizmom kao političkim izrazom vlastite vizije američkog društva u ekonomskom, moralnom i političkom pogledu. Njihov je osnovni cilj da omoguće daljnji razvoj slobodnog poduzetništva na principima ekonomskog neoliberalizma, da se uspostavi tradicionalni moralni porijekal a Americi vrati poljuljani prestiž u ekonomskom i vojnom pogledu kako na unutrašnjem tako i na međunarodnom planu.

U pogledu političke prakse osamdesete godine donijele su mnoge značajne promjene na američkom tlu koje budni kroničari američkog društva, povjesničari, politolozi i sociolozi doživljavaju kao uspon konzervativnih ideja koji se nije dogodio slučajno ni spontano, već je rezultat strukturalnih promjena, koje već godinama nagovještavaju skretanje društveno-političke prakse u smjeru neokonzervativizma. Zbog toga se pobjeda Ronalda Reagana na izborima 1980. god. kao predstavnika konzervativne struje Republikanske partije ne doživljava nečim što je iznenadilo američko izborno tijelo i javnost, već logičnom posljedicom eksplozije konzervativizma s kraja sedamdesetih godina i opće ekonomske recesije koja nije mimoišla ni američko tlo. Konzervativizam se, dakle, ponovno javlja kao reakcija na nemogućnost »države blagostanja« ili socijalne države da riješi najvitalnije ekonomske i političke probleme s kojima su se suočili najširi slojevi američkog društva s jedne strane, i s druge strane kao reakcija na poljuljanu političku moć SAD u svjetskim razmjerima.

U tekstu koji slijedi, prikazat će se koji slojevi igraju ključnu ulogu u podršci neokonzervativnim idejama oživljenim posljednje dekade u SAD, te na kojim vrijednostima počivaju ideje neokonzervativizma.

Svatko tko iole, makar i površno poznaje američku povijest znati će da su liberalizam i konzervativizam sastavni dio američkog političkog herbarijuma, starog preko dvijestotine godina na kojemu počiva američko građansko uređenje. Kao neophodni elementi društvenog uređenja oni se međusobno isprepliću s promjenjivom srećom na političkoj pozornici. Po mišljenju Rusella Kirka, konzervativno nastrojen duh bavi se kontinuiranim i trajnim vrijednostima a liberalni duh inovacijama i reformama. Neokonzervativci pokušavaju pomiriti promjenjive sa trajnim tj. tradicionalnim vrijednostima društva, podjednako u sferi ekonomije i sferi politike.

Ekonomski, neokonzervativizam se zalaže za principe klasičnog liberalizma. umjerenog budžeta, poduzetničku slobodu, konkurenciju i minimalno miješanje vlade u principe tržišne privrede. Ekonomska sloboda je najdragocjenija svjetovna sloboda bez koje nema ni političke a ni drugih sloboda. »Samo ekonomska sloboda daje svakom od nas suverenitet... nad dijelom egzistencije u kojem se mora donijeti daleko najveći broj odluka...«¹

Politički, neokonzervativizam stavlja težište na individualne vrijednosti, na slobodu i nezavisnost pojedinca sputanog ekonomskim i političkim ograničenjima. U tom smislu teži se za prilagodavanjem državne uprave kako bi se individualni izraz i sloboda mogli podjednako manifestirati na tržištu i na političkoj pozornici. U vanjskoj politici naglasak je na stvaranju povjerenja u vlastiti nacionalni identitet, reafirmaciji američkih interesa na svjetskoj pozornici, a sve to pod plaštom patriotizma kao najveće moralne vrijednosti.²

Bez obzira u kojoj se formi ove konzervativne ideje vratile u američku političku i ekonomsku praksu, kao neokonzervativizam, paleokonzervativizam ili populizam, one u suštini odražavaju jednu istu filozofiju koja se temelji na povratku fundamentalizmu: fundamentalnoj ekonomiji, fundamentalnoj društvenoj strukturi pa i fundamentalnoj religiji, riječju, protestantskim etičkim standardima. Najšira društvena podrška data ovim idejama izbila je na vidjelo 1980. kada one dobivaju zvanični politički mandat. Međutim, kao što s pravom Michael Hughley piše u svojoj knjizi »*Civil Religion and Moral Order*«, niti jedna ideologija ne privlači samo snagom svog sadržaja. Ona se mora oslanjati na interese grupa koje će je podržati i biti njeni nosioci, ukoliko stvarno želi postići odgovarajući društveni efekat. Imajući to na umu, nameće se pitanje, koje su to društvene grupe pružile tako široku podršku konzervativnim idejama i to upravo u današnje vrijeme i što očekuju od aktualne konzervativne političke prakse u SAD?

Stara srednja klasa i neokonzervativizam

Kvantitativno, stara srednja klasa bila je najbrojnija početkom 19. st.³ sve do sredine 20. st. kada je i ostvarivala dominantnu ulogu i utjecaj u američkom društvu. Industrijska revolucija u velikoj mjeri smanjuje ovaj sitnoburžoaski sloj koji se, međutim, nikada nije odrekao svojih osnovnih vrijednosti, tako da i dan danas, stara srednja klasa uživa znatan utjecaj, naročito u ruralnim područjima Srednje Amerike. Nju

¹ William F. Buckley, *Up from Liberalism*, New York, 1978.

² James Watt i Jane Kirkpatrick u intervjuu časopisu *Public Opinion*.

³ Wright Mills, *White Collar*, New York, 1951.

su uglavnom sačinjavali privatni poduzetnici, vlasnici malih dućana, radionica, farmi ili bilo kakvog proizvodnog pogona kojim su sami upravljali, a na kojemu su najčešće zapošljavali svoju porodicu. To im je omogućavalo da stalno povećavaju privatni kapital, proširuju privatno poduzetništvo i razvijaju »zdrav duh konkurencije« što je bilo osnovno mjerilo uspješnosti. Moralne vrijednosti izvedene su iz ekonomskih ideala ove klase a to su radinost, požrtvovnost, tačnost, pobožnost i patriotizam što sitnoburžoasku građansku klasu predstavlja kao nosioca protestantske etike.

Ekonomski i politički dominirajuća, stara srednja klasa uspjela je utisnuti svoje vrijednosti u gotovo sve institucije američkog javnog života, naročito u javne škole, crkvu i porodicu, koji su se tradicionalno smatrali nosiocima i zaštitnicima američkih ideala. Demokracija i sloboda su sačinjavale značajno mjesto u političkim vrijednostima ove klase, s tim što se demokracija izjednačava sa slobodnim poduzetništvom, a sloboda sa slobodnom konkurencijom i zaradama. Ovako shvaćena demokracija i sloboda bile su pandan idejama kolektivismu i komunizmu, a politička retorika predstavnika stare srednje klase bila je silno obogaćena antikomunizmom, političkom ideologijom koja je kulminirala sa McCharizmom.

Lokalna dominacija i kontrola nad javnim institucijama osiguravale su staroj srednjoj klasi političku moć i utjecaj koji je početkom 20. st. počeo opadati. Naime, ako bi se za to razdoblje moglo reći da je decentralizacija bila osnovna značajka ekonomsko-političkog sistema, u nadolazećem periodu događali su se procesi suprotni decentralizaciji. Monopolistički, industrijski kapital koncentriran uglavnom na Istočnoj obali SAD naglo je doprinio stvaranju snažnih industrijskih magnata, manjeg broja vlasnika koji su kontrolirali sve veći industrijski kapital. Prema podacima iz 1976. god. 72 posto privrednih akcija u Americi kontroliralo je svega 500 korporacija a broj poljoprivrednika koji su činili 75 posto zaposlene radne snage 1820. pao je na svega 5 posto.⁴ Znatno je povećano vanrezidencijalno vlasništvo što je postepeno dovodilo do ekonomske centralizacije koja je najozbiljnije ugrozila položaj stare srednje klase. Naime, odluke koje su se do tada donosile na lokalnom nivou prenose se na nivo odlučivanja u korporaciji a zatim i na nivo federalne države. Upravo s ovim procesom odvijao se proces političke centralizacije i jačao položaj administracije i države. Jedno i drugo bilo je pridonijelo gubitku klasnog položaja i dominantnog utjecaja stare srednje klase, a u do tada dominirajući sistem vrijednosti postepeno se ugrađuju nove, koje su izraz dominacije monopolnog kapitala i centralizacije. Narušena klasna pozicija odrazila se je i u sposobnosti stare srednje klase, kako primjećuje M. W. Hughey, da definiira vrijednosti na osnovu kojih bi institucije u novom obliku djelovale.⁵ Prepuštajući ekonomsku i političku moć drugima, stara srednja klasa je odstupala povezujući se sa desnim političkim snagama koje su svoj stav izražavale suprotstavljajući se politici New Deala i kejnzijanzizmu, zalažući se za prohibiciju, podržavajući populistički pokret a protiv komunizma, tražeći izlaz u izolacionizmu. Ovo je naročito došlo do izražaja u vremenu pred II svjetski rat da bi nakon rata, antikomunizam ostao ona politička ideologija s kojom je stara srednja klasa ostala trajno vezana.

⁴ M. W. Hughey, »Neokonzervativizam: politička ideologija i klasna struktura u Americi«, *Marksizam u svetu*, 6—7/1983, str. 117.

⁵ *Ibid*, str. 118.

Razdoblje nakon II svjetskog rata unijelo je više optimizma staroj srednjoj klasi u mogućnosti vlastitog prosperiteta. Naročito njenom najbogatijem dijelu koji je ipak iskoristio neke prednosti politike New Deala za sebe. Bogatiji poduzetnici investirali su kapital u Zapadni dio Amerike, naročito u Kaliforniju, gdje je još uvijek bilo mjesta špekulacijama sa zemljom, vodom i nekretninama uopće i uskoro krenuli na Zapad. Jedan dio stare srednje klase se je, zahvaljujući tim mogućnostima, i dalje bogatio i ostvario svoj »američki san« a kalifornijski model bogaćenja bio je uzor mnogima koji su s istim razlogom selili na Zapad. Sa sobom su odnosili svoje ekonomske i moralne vrijednosti, vjeru u slobodno poduzetništvo i konkurenciju kao one temelje na kojima se jedino može ostvariti opći i pojedinačni interes i američka demokracija.

Nemirne šezdesete godine snažno su poljuljale temelje tradicionalistički shvaćenog svijeta rada i politike. Crnački pokret, Nova ljevica, feministički pokret, kulturni relativisti, populacionisti i pristalice seksualnih sloboda, zadali su priličan udarac moralistički orijentiranoj staroj srednjoj klasi. Za nju je to bio kraj jedne ideologije i konačno uvjerenje da se na globalnom, nacionalnom nivou ne može naći političar koji bi se založio za očuvanje moralnih vrijednosti srednje klase koje su decenijama smatrane moralnim standardom Amerike.⁶ Bitka je bila izgubljena podjednako u društvu i u porodici.⁷ Međutim, pogrešno bi bilo zaključiti da se stara srednja klasa odrekla svojih vrijednosti koje je smatrala američkim vrijednostima i da je reagirala rezignacijom. Između šezdesetih i osamdesetih godina dešavale su se značajne strukturalne promjene u američkom društvu, ali koje nisu bile dovoljno snažne da spriječe narastanje jednog sveopćeg nezadovoljstva, potenciranog razočarenjem u »državu blagostanja« i ideju progresa uz prateću ekonomsku krizu, naročito izraženu poslije 1974. god. U to vrijeme je opadao vojno-politički utjecaj SAD u svijetu, afere su potresale vrh američke administracije, a ovaj sloj američkog društva sve se više politizira i okuplja oko raznih pokreta i ideja, koristeći sve više politička sredstva. Jedan od najznačajnijih pokreta sredinom sedamdesetih godina je pokret »Moralne većine«, koji se zalaže za reafirmaciju tradicionalne porodice, ukidanje amandmana za izjednačavanje spolova, ukidanje prava nad kontrolom rađanja, zalaže se za ponovno uvođenje molitvi u školama, riječju, za nativizam, a protiv svih oblika modernizma.

Politički izraz svog raspoloženja, stara srednja klasa nalazi u idejama konzervativizma koji je po mišljenju Karla Mannheim-a trebao zaustaviti »nemoralno usmjerenje američkih društvenih promjena«. Međutim, osim moralistički usmjerenog dijela srednje klase, konzervativni politički program podržao je i sloj bogatih poslovnih ljudi ali su njihovi interesi pretežno ekonomski.

Bogata srednja klasa i neokonzervativizam

Bogati sloj kapitalističkih poduzetnika nikao je na istim onim moralnim i ekonomskim vrijednostima na kojima i stara srednja klasa, ali za razliku od nje, njih nisu pogodile promjene nastale razvojem mono-

⁶ Za izuzetkom B. Goldwatera 1964. koji je uživao značajnu podršku srednje klase ali zbog svog ekstremnog militarizma i židovskog porijekla nije uspio u predizbornoj kampanji.

⁷ Vidi E. Ivoš, »Neokonzervativni koncept obitelji«, *Pogledi*, 1/1983, str. 128—142

polnog kapitala, ekonomskom i političkom centralizacijom.. Dovoljno bogati, oni su s uspjehom izdržali konkurenciju koja je progutala ogroman broj sitnih vlasnika malih proizvodnih pogona. Dapače, vrlo su uspješno iskoristili politiku New Deala i kejnzijanstva, spremno koristeći kredite koje je vlada davala onima koji su željeli i mogli investirati u naftnu privredu i poljoprivredu. Premda su se ideološki suprotstavljali politici vladine intervencije u slobodno tržište, ipak su iskoristili spomenute beneficije pa su zahvaljujući ličnom zalaganju, riziku i poslovnosti u kombinaciji sa pruženim šansama, samouvjerenom zavladaali ekonomskim i političkim životom Zapadnog dijela Amerike. Kalifornija je tako, zahvaljujući njihovom poslovnom uspjehu, postala model koji je težio da se proširi na cijelu zemlju. Ekonomski naglasak, bogata srednja klasa stavila je na daljnje jačanje slobodnog poduzetništva, investiranje i konkurenciji, zatim na suzbijanje ekonomskih ograničenja i intervencija vlade u poslovne aktivnosti i na koncu, smanjenju poreza na dobit, kako bi se slobodni kapital dalje investirao u proizvodne djelatnosti. Spomenuti ekonomski zahtjevi našli su svoj izraz u Reaganovoj ekonomskoj politici, koja i nije ništa drugo doli izraz ekonomskog interesa klase kojoj i sam pripada. Imamo li u vidu da se ekonomski, neokonzervativizam naslanja na ideje ekonomskog liberalizma i politike *laissez-faire-a* tada je jasno, da je neokonzervativni koncept društva gotovo prirodni saveznik bogatog dijela srednje klase koja mu je pružila otvorenu podršku na izborima 1980.

Međutim, Reaganova ekonomska politika nije prihvaćena bezrezervno u redovima vlasnika korporacija koji žele stabilnu i racionalnu ekonomiju koja osigurava siguran profit, a bez onih nesigurnosti koje proizlaze iz slobodne konkurencije i slobodne tržišne privrede. Oni prihvataju dio ekonomskog programa Ronalda Reagana koji se odnosi na izuzimanje korporacija od poreza ali nisu za vladino miješanje u privatni sektor. Prema tome, njihova podrška ekonomskom neokonzervativizmu ovisit će o uspješnosti ekonomske politike u ostvarivanju spomenutih interesa.

Zajedničko staroj srednjoj klasi i njenom najbogatijem dijelu je vjerovanje u ekonomsku slobodu kao preduvjetu svih sloboda u društvu i kao osnove lične slobode. Shodno tome, neprijateljski se doživljava sve ono što prijeti da im oduzme tu slobodu. Čini nam se da upravo politika neokonzervativizma stvara ovu simbiozu stare srednje klase i bogatih individualnih poduzetnika i povezuje ih u podršci idejama koje prvima vraćaju nadu u zaustavljanje ekonomskog propadanja, a drugima, šanse za još veće individualno zgrtanje bogatstva.

Nova srednja klasa i neokonzervativizam

Ako se za staru srednju klasu i njen najbogatiji dio može reći da su mali posjedi ili pak krupni poduzetnički kapital ono što određuje njihov klasni položaj, onda se za novu srednju klasu može reći da njen klasni položaj počiva na zanimanjima i regularnoj plaći. Nova srednja klasa koja danas čini najbrojniji društveni sloj u Americi, proizvod je naglog industrijskog rasta poslije II svjetskog rata, i onih ekonomskih promjena koje su stvarale potrebu za ovom vrstom radnika. Njih je izvrsno opisao W. Mills u *Bijelom ovratniku* kao onu klasu koja nikada nije uspjela ostvariti svijest o istim interesima, niti stvoriti neki politički program koji bi je predstavljao u američkom društvu. Opisujući je kao »političkog beskućnika« ona je svoj društveni uspon

zasnivala na ekonomskom usponu nacije, rastu standarda, mogućnosti obrazovanja i potrošnji i, koja nije poznavala iskustva stare rsednje klase kao svoja lična. Dapače, zahtjevi »Moralne većine« za povratak na fundamentalne društvene vrijednosti ostavio ju je ravnodušnim, pa je radije podržala socijalne zahtjeve onih društvenih grupa (Crnaca, feministkinja itd.) koje je stara srednja klasa doživljavala kao nosioce modernizma i svih onih zala, koji su ugrozili njen dominantan položaj u društvu.

Ova nova srednja klasa koja se uglavnom regrutira iz redova industrijskih radnika, prije svega je zainteresirana za održavanje ili povećanje stečenog standarda i takvog načina života, koji joj omogućava stalno napredovanje i socijalnu mobilnost. Zbog toga, ona će podržati svaki onaj program koji joj garantira zadovoljavanje sebičnih interesa i stalno napredovanje.

Međutim, ekonomska kriza izazvana »naftnim šokom«, inflacija i poskupljenje životnog standarda, pogodila je dijelove nove srednje klase koja je najgorčenije reagirala na povećanje poreza na prihod. Ronald Reagan prvi je političar koji je, kako ističe M. W. Hughey računao na ekonomsku nesigurnost nove srednje klase izazvanu krizom 1974. god. U svom ekonomskom programu on je obećao smanjenje poreza na prihod za 30 posto i time osigurao političku podršku nove srednje klase, koja je u stanju da se opredijeli za svaki onaj politički program koji joj ponudi više. Tako je, motivirana čisto ličnim ekonomskim interesima, nova srednja klasa podržala neokonzervativni ekonomski i politički projekt američkog društva čiji su najenergičniji eksponent osamdesetih godina bio Ronald Reagan.

U pokušaju da se dade odgovor na pitanje koje društvene grupe pružaju podršku neokonzervativnim idejama u SAD s kraja osamdesetih godina, možemo zaključiti da je riječ o veoma heterogenom socijalnom sastavu, čije se porijeklo u mnogome može objasniti povijesno-socijalnim razvojem američkog kontinenta. Stara srednja klasa, bogata srednja klasa i nova srednja klasa bitno se razlikuju u pogledu svoje klasne pozicije, socijalnog stanja i društvenog karaktera. Zajednička im je briga za zaštitu privatnih interesa i kapitala, a to je onaj projekt na kome se je steklo savezništvo triju različitih segmenata srednje klase. Ova će koalicija stoga potrajati onoliko dugo, koliko se neokonzervativni koncept pokaže uspješnim u zaštititi i razvijanju upravo tih interesa. Analizirajući moralističku orijentaciju stare srednje klase M. W. Hughey smatra da je ovdje prije svega riječ o jednoj politici koja je »politika nostalgije, politika koja dočarava jedno prohujalo zlatno doba kroz ružičastu maglu vremena i razdaljine. Štaviše, čak ako je i to viđenje tačno, svijet stare srednje klase bi mogao ponovno biti uspostavljen, jer se razvoj koji se odigrao u posljednjem stoljeću ne može preokrenuti...«⁸ Hughey je vjerovatno u pravu kada smatra da je američku političku, socijalnu i intelektualnu evoluciju koja se zbivala posljednjih dvadeset godina nemoguće zaustaviti niti vratiti moralistički pročišćenim duhom protestantizma. Međutim, ono što se danas zbiva na društveno-političkoj pozornici SAD, u vrijeme kada je konzervativizam dobio i politički mandat, ne dopušta nam naivno vjerovanje da je riječ o političkoj modi prolaznog karaktera. Naime, ekonomske i moralne vrijednosti stare srednje klase uzdignute su ovom prilikom na nivo svjesne artikulacije ili, kao što bi rekao

⁸ M. W. Hughey, *Ibid.*, str. 128.

Karl Mannheim »samosvijesti stvorene tradicijom« koja političkim instrumentarijem usmjerava ekonomski, politički i kulturni život nacije. »Moralna većina« je u bitki za obitelj ishodila političku podršku obnovi tradicionalne institucije porodice 1980. na Konferenciji za obitelj gdje je priznata zakonska i moralna osnova kršćanske tradicije kada je u pitanju porodica. Ignorirane su sociološke teorije o suvremenom preobražaju porodice, obećana je podrška naporima da se ukine odluka o pobačajima iz 1973. a prilikom imenovanja sudaca predviđena je prednost onima koji se zalažu za obitelj. Američki inicijativni institut za istraživanja u području unutrašnje politike, kojega nazivaju »konzervativnim rezervoarom misli«, predstavlja glavni izvor iz kojega se regrutiraju konzervativne intelektualne snage u SAD. Uz njega stoji i čitava mreža časopisa kao što su »*Public Opinion*«, »*The Foreign Policy nad Defence Review*« i »*The AEI Economist*« koji se brinu za afirmaciju neokonzervativnog političkog pravca i u tu svrhu raspoložu prilično velikim dotacijama organizacija i pojedinaca s raznih strana.

Posebnu ulogu u afirmaciji konzervativizma danas igra crkva u Americi budući da u afirmaciji tradicionalnog sistema vrijednosti vidi šansu vlastite afirmacije kao institucije. Sidney Mead vjeruje da se danas religija širi preko granica crkava i sinagoga, u građanska i republikanska vjerovanja, tj. u sferu politike. Crkve postaju sve apsolutističkije, fanatičnije i revnosnije u prozelitizmu. Obračunavajući se usput sa vrijednostima »nove ljevice«, one su uz podršku »moralne većine« najviše i doprinijele da neokonzervativizam preraste u glavnu političku i kulturnu struju.

Sve ovo, kao i činjenica da je neokonzervativizam izborio krajem ove, 1984. godine još jedan politički mandat u SAD, govori u prilog činjenice da se na neokonzervativizam ne može gledati kao na marginalnu subkulturu koja je posljednjih godina imala više političke sreće, već da je riječ o dominantnoj ideologiji čiji se kraj, zahvaljujući ukupnim političkim kretanjima u suvremenom svijetu, za sada ne može sagledati.

Erma Ivoš: AMERICAN MIDDLE CLASS AS THE BEARER OF
NEOCONSERVATIVE IDEAS IN THE UNITED STATES

Summary

Conservatism is the dominant political theory in many capitalist countries of the West. In the U.S. A. the conservative wing of the Republican party was victorious in the presidential elections of 1980. Since then the neo-conservatives have held political power, supported by the widest section of the American society. In recent history there is no other example of such a wide coalition within the otherwise heterogeneous social stratum that the American middle class is. Neo-conservatism has brought together, on the economic and political levels, their different sets of values but very similar economic interests. The coalition comprises three segments of the American society the old middle class, the rich middle class, and the new middle class. The old middle class is recruited from the ranks of owners of small production firms, shops, or farms; the rich middle class is composed of industrialists who became rich trading in real estate or investing in oil industry and agriculture; and the new middle class is composed of industrial workers whose class status is dependent on education, occupation, and income. Structural changes in the American society have caused uncertainty to all the three segments of the middle class. In order to preserve their interests, all the three segments have resorted to neo-conservatism as the political expression of their vision of the American society-economically- morally, and politically. Their primary purpose is to provide opportunities of free enterprise on the basis of neo-liberalism, to establish the traditional moral order, and to restore the economic and military prestige both internally and internationally.